

Gintaras Jakubsevičius: Aš dėkoju Dievui už tai, kad Jis paliko savo Žodį, kad mes Dievą galime garbinti ne tik dvasia, ne tik savo kūnu, bet ir protu. Galime kiekvieną kartą čia susirinkti ir mokytis, studijuoti Dievo žodį. Kada mes skaitome Raštą, tai turime visas savo mintis, savo dėmesį sutelkti į jį, kad skaitymas nebūtų betikslis. Ir Zarasų bažnyčioje skaitomas Dievo žodis. Raginu tikinčiuosius nagrinėti jį, gilintis į jį, mokytis iš jo ir pritaikyti savo gyvenime. Tai yra labai geras dalykas. Apaštalas Paulius ragino Timotiejų, kol jis atvyks, skaityti ir nagrinėti Raštą. Jis nėra knyga, kurią padedame į lentyną ir galime ja džiaugtis. Bibliją galime skaityti, cituoti, mintyse apmąstyti, nes tai yra, kaip Pakartoto Įstatymo knygoje Mozė pasakė izraelitams, "mūsų gyvenimas".

Raštą mes nuolat turime turėti prie savęs. Aš, kaip dirbantis misionieriaus darbą, noriu pasidalinti mintimis apie misijas, nes Dievui misijos yra labai svarbu. Jis kviečia kiekvieną įsitraukti į misijų darbą. Kiekvienas skirtingai supranta misijų darbą. Tikintieji supranta, kad tie misionieriai, kurie tam darbui pašvęsti ir dirba jį, o mums tai nereikia dirbti misijų darbą. Bet žinokite ten, kur jūs gyvenate, jau esate įsitraukę į misijų darbą. Kaimynai, artimieji, bendradarbiai jus stebi. Jie stebi jūsų elgesį. Jau mes pamokslaujame, liudijame savo elgesiu.

Kristui labai svarbus šis darbas. Jis visą savo gyvenimą nuo mažų dienų paskyrė šiam darbui. Luko 2, 41-52: „*Jo tėvai kasmet eidavo į Jeruzalę švęsti Paschos. Kai Jėzui sukako dvylika me*

tų,
šventės
papročiu
jie
nuvyko
į
Jeruzalę.
Pasibaigus
šventės
dienoms
ir
jiems
grįžtant
atgal,
vaikas
Jėzus
pasiliko
Jeruzalėje,
bet
Juozapas
ir
Jo

motina
to
nepastebėjo.
Manydami
Jį
esant
keleivių
būryje,
jie,
nuėję
dienos
kelia,
pradėjo
ieškoti
Jo
tarp
giminių
ir
pažįstamų.
Nesuradę
grįžo
Jo
beieškodami
į
Jeruzalę.
Pagaliau
po
trijų
dienų
rado
Jį
šventykloje,
sėdintį
tarp
mokytojų,
besiklausantį
jų
ir
juos
beklausinėjantį.
Visi,
kurie
Jį
girdėjo,
stebėjosi
Jo

išmanymu
ir
atsakymais.
Pamatę
Jį,
jie
labai
nustebo,
ir
Jo
motina
Jam
tarė:

”
Vaikeli,
kodėl
mums
taip
padarei?
Štai
Tavo
tėvas
ir
aš
sielvartaudami
ieškojome
Tavęs
“

.
Jis
atsakė:

”
Kam
gi
manęs
ieškojote?
Argi
nežinote,
kad
man
reikia
būti
savo
Tėvo
reikaluose?
“

Bet
jie
nesuprato
Jo
pasakytų
žodžių.
Jis
iškeliaavo
su
jais
ir
grįžo
į
Nazaretą;
ir
buvo
jiems
klusnus.
Jo
motina
laikė
visus
tuos
žodžius
savo
širdyje.
O
Jėzus
augo
išmintimi,
metais
ir
malone
Dievo
ir
žmonių
akyse
“

Galime galvoti, Kad Jėzus buvo nepaklusnus vaikas. Dvylikos metų berniukas klausia savo tėvų: „O kodėl manęs ieškote?“ Jei jūsų vaikai tai pasakytų, tai parodytumėte jo vietą. Bet čia Jėzus pasakė labai gilią tiesą: „Man reikia būti savo Tėvo reikaluose.“ Marija ir Juozapas žinojo, kad tas vaikelis gimė stebuklo dėka. Bet jie buvo Jo žemiški tėvai ir rūpinosi savo vaiku. Jėzus klausė tėvų: „Kam gi manęs ieškojote?“ Ir mes savęs to klausiamo. Gal jūs neklausiate: „Kodėl

einu į bažnyčią?“ Jūs ateinate ir norite būti čia, nes Dievui tai patinka. Ar paklausiate savęs: „Kokiu tikslu?“ Mes randame savyje atsakymą, kuris parodo tikrąjį tikslą, tikrąjį motyvą.

Marija Jėzaus atsakymą įsidėjo į širdį, bet 50 eilutėje skaitome, kad jie nesuprato Jo pasakytų žodžių.

Lietuvoje gyvena tikintys žmonės. Jie žino, kas yra Dievas, žino, kas yra Jėzus. Jiems ir pasakoti nereikia. Tai žino ir dori, ir nedori žmonės. Kai kurie noriai ieško Dievo. Jie eina į bažnyčias, aukoja aukas, meldžiasi, daro darbus. Ką tik dėl Dievo žmonės nepadarė, bet dažnai vis dėlto jie nesupranta, dėl ko atėjo Jėzus. Teko girdėti sakant: „Kokie žydai nedori. Jie nukryžiuo Jėzų. Jie padarė baisų dalyką.“ Jėzus mokė, kad Jis atėjo mirti už žmonių nuodėmes ir kaltes. Tokia buvo Jo misija, o žmonės dažnai galvoja: „Kodėl tokį gerą žmogų pasmerkė mirti? Kodėl Jį nukryžiuo?“

Kodėl žmonės ieško Dievo? Luko 19,10: *„Juk Žmogaus Sūnus atėjo ieškoti ir gelbėti, kas buvo pražuvę*

“. Jėzus atėjo ieškoti ir gelbėti pražuvusių žmonių. Išsigelbėjimas galimas tik per Jo mirtį ir prisikėlimą. Tas, kuris tiki, kad Jėzus mirė už mūsų nuodėmes, kuris priima Jo auką, tampa išgelbėtu. Jėzus atėjo į šią žemę mirti už nusidėjėlius. Šiais laikais yra tas pats, kaip buvo ir Jo laikais. Žmonės nesupranta Kristaus tikslo, kam Jis atėjo į šią žemę. Bet ačiū Dievui, kad mes turime Raštą, kuris ir parodo, koks Jo tikslas.

Aš šiandieną norėčiau pažvelgti ne į atliktą Jėzaus darbą, bet į žmones, kurie Jo ieško.

1. Žmonės, kurie sekė Jėzų, nes Jis fiziškai juos aprūpino. Jono 6,24-26: *„Pamatę, kad čia nėra
nei
Jėzaus,
nei
Jo
mokinių,
žmonės
lipo
į
valtis
ir*

plaukė
į
Kafarnaumą,
ieškodami
Jėzaus.
Suradę
Jį
kitoje
ežero
pusėje,
jie
klausinėjo:

”
Rabi,
kada
čia
atvykai?
”

Jėzus,
atsakydamas
jiems,
tarė:
“

Iš
tiesų,
iš
tiesų
sakau
jums:
jūs
ieškote
manęs
ne
todėl,
kad
matėte
ženklų,
bet
kad
prisivalgėte
duonos
lig
soties
.”

Žmonės ieškojo Jėzaus. Jis matė žmonių širdis, jų nusistatymą ir suprato, kad ieško Jo, nes neseniai prisivalgė duonos. Jėzus padarė stebuklą ir pamaitino daug žmonių.

Materialinis aprūpinimas yra geras dalykas. Prašykime, kad Dievas mus aprūpintų, bet tai nėra svarbiausias dalykas. Žmonės, kurie sekė paskui Jėzų dėl to, kad prisivalgė duonos, nesuprato gilesnės prasmės. Jėzus save vadino Gyvąja duona iš dangaus.

Jono 6,66: „*Nuo to laiko daug Jo mokinių pasitraukė ir daugiau su Juo nebevaikščiojo.*“ Jėzus jų neišvarė, bet atskleidė žmonių mintis. Aš matau tokį patį vaizdą ir šiais laikais, kai žmonės ateina į bažnyčią: jie rodo užsidegimą, jie metus džiaugiasi, o vėliau jie dingsta. Galvoji: „Kas su jais atsitiko? Jie buvo pilni entuziazmo, noro mokytis, studijuoti Raštą, lankytis bažnyčioje.“ Vienas kitas prasitarė: „Pradžioje jiems buvo labai įdomu ir gera. Šiltas tarpusavio bendravimas, gražios giesmės.“ Ačiū Dievui, kad žmogus atėjo dėl šilto bendravimo, bet tai nėra pagrindinis dalykas, dėl ko reikia ateiti į bažnyčią. Mes tų žmonių neišvarome. Jie išeina patys, nes nežiūri giliau. Prisimenate Jėzaus palyginimą apie sėją. Jis pasėjo sėklas. Vienos sėklos nukrito ant uolėtos dirvos, prigijo, bet negalėjo augalai išleisti šaknų.

2. Žmonės sekė Jėzų, nes jie pagijo. Luko 17,11-18: „*Keliaujant į Jeruzalę, teko Jėzui eiti tarp*
p
Samarijos
ir
Galilėjos.
Jam
įeinant
į
vieną
kaimą,
Jį
pasitiko
dešimt
raupsuotų
vyrų.
Jie
sustojo
atstu
ir
garsiai
šaukė:
„
Jėzau,

*Mokytojau,
pasigailėk
mūsų!*

“

*Pamatęs
juos,
Jis
tarė:*

”

*Eikite,
pasirodykite
kunigams!*

“

*Ir
beeidami
jie
pasveiko.
Vienas
iš
jų,
patyręs,
kad
išgijo,
sugrįžo
atgal,
garsiai
garbindamas
Dievą.
Jis
dėkodamas
parpuolė
Jėzui
po
kojų.
Tai
buvo
samarietis.
Jėzus
paklausė:*

”

*Argi
ne
dešimt
pasveiko?
Kur
dar*

devyni?
Ar
neatsirado
nė
vieno,
kuris
grįžtų
atiduoti
Dievui
garbę,
išskyrus
šitą
svetimątį
?“

Kada žmonėms būna sunku, jie klaupiasi ant kelių ir sako: „Dieve, padėk! Man skauda. Man sunku. Aš kenčiu. Tik Tu gali padėti.“ Kada pagyja, sako: „Ačiū, Dieve. Dabar galėsiu pats gyventi.“ Pažvelkime į savo širdis, kaip mes elgiamės tuomet, kai yra gerai? Dažnai tuomet Dievo nereikia. Padėkoti Jėzui už užgydymą grįžo tik vienas. Devyni pasirinko nesugrįžti. Toks buvo jų pasirinkimas.

3. Žmonės sekė Jėzų, nes ieškojo tiesos. Tai buvo Rašto žinovai, fariziejai. Kai kurie tikėjo, kad Jis yra Dievo siųstas. Vienas iš jų buvo Nikodemas, žydų sinagogos vyresnysis, bet jis buvo slaptas Jėzaus mokinys. Jis atėjo naktį pas Jėzų, kad jo niekas nematytų. Jono 12,42-43: „

Vis
dėlto
daugelis
įtikėjo
Jėzų
net
iš
vyresnybės,
tačiau
dėl
fariziejų
Jo
neišpažino,
kad
nebūtų
pašalinti
iš
sinagogos,

nes
žmonių
šlovę
jie
brangino
labiau
už
Dievo
šlovę

„Pats Raštas atskleidžia, kodėl šie žmonės Jėzaus viešai neišpažino. Kodėl Dievas negalėjo galingai jų naudoti? Nes jie vertino savo užimamą padėtį labiau negu Dievo valią. Jie nepasiliko su Jėzumi. Vienas jaunas turtuolis sekė paskui Jėzų, bet pasitraukė.

Šiandien žmonės kalba panašiai, kaip Jėzui kalbėjo tas jaunas turtuolis: „Kaip tu drįsti sakyti, kad aš esu nusidėjėlis. Paklausk mano kaimyno. Jis pasakys, kad esu geras.“ Ką Jėzus atsakė turtuoliui? „Parduok viską ką turi.“ Turtuolis mylėjo savo turtus labiau negu Dievą. O ką sako pirmas Dievo įsakymas? „Mylėk Dievą visa savo širdimi, visu savo protu, visomis savo jėgomis.“ Mūsų dienomis žmonės save teisina: „Aš dariau gera. Tam padėjau, anam padėjau. Aš myliu Dievą.“ Žmogus pats pasirenka gyventi dėl savęs. Ir turtulio Jėzus nevarė, bet jaunuolis pats pasirinko ir pasitraukė. Jėzus jį mylėjo. Pasakė jaunuoliui, ką reikia padaryti, kad tarnautum Dievui ir patirtum džiaugsmą. Jis norėjo surasti tiesą. Jis galvojo, kad nebe daug ko trūksta: jaunuolis buvo doras, garbingas, turtingas. Jam dar trūko amžinojo gyvenimo. Labai gaila, kai žmonės būtent taip mąsto. Bet Dievas trokšta ne mūsų darbų, bet mūsų širdies. Šiandien Zarasuose ir kitur sutinku daug žmonių, kurie labiau brangina santykius su kitais, nei artybę su Dievu.

4. Jėzų sekė žmonės, nes nematė kito tikslo. Jie neturėjo kur eiti.

Luko 5,27-28: „Po to išėjęs Jis pastebėjo muitininką, vardu Levį, sėdintį muitinėje, ir jam tarė: „

Sek
paskui
mane!
“
Tas
atsikėlė
ir,
viską
palikęs,
nusekė
paskui

Jį.“

Muitininkas buvo žmonių nekenčiamas. Atrodo lengva. Muitininkas skaičiavo pinigus, priėjo Jėzus, pažvelgė į jį ir pasakė: „Sek paskui mane.“ Tas viską paliko ir nusekė paskui Jėzų. Jis pasirinko, ir tikiu, kad jis nesigailėjo. Trejus metus vaikščiojo paskui Jėzų. Jis užrašė vieną Evangeliją. Vėliau toliau tarnavo. Rašte parašyta, kad su dangaus karalyste yra kaip su perlu. Žmogus surado tą perlą. Jis parduoda viską, ką turi ir įsigyja tą perlą. Toks žmogus ieško Dievo tiesos, seka Kristų ne todėl, kad blogai jaučiasi, ne todėl, jog prisivalgė duonos, bet kad gyvenime nebeturi vilties.

Kitas pavyzdys yra apie Zachiejų, muitininkų viršininką, kuris buvo žemo ūgio. Jis girdėjo, kad Jėzus daro stebuklus, skelbia Dievo žodį. Jis suprato, kad pats nėra tobulas. Labai norėjo Jėzų nors pamatyti. Įlipo į medį. Jis nesitikėjo, kad Jėzus jį pažins. Jėzus pažvelgė į Zachiejų ir pasakė, kad ateis pas jį vakarieniauti. Zachiejus labai apsidžiaugė. Pažadėjo pusę savo turtų vargšams išdalinti ir atsilyginti, ką nuskriaudęs.

Luko 19,1-10: „Atvykęs Jėzus ėjo per Jerichą. Ir štai žmogus, vardu Zachiejus, muitininkų viršininkas
ir
turtuolis,
troško
pamatyti
Jėzų,
kas
Jis
esąs,
bet
negalėjo
per
minią,
nes
buvo
žemo
ūgio.
Zachiejus
užbėgo
priekinė
ir
įlipo
į

šilkmedį,
kad
galėtų
Jį
pamatyti,
nes
Jis
turėjo
ten
praeiti.
Kai
Jėzus
atėjo
į
tą
vietą,
pažvelgė
aukštyn
ir,
pamatęs
jį,
tarė:

”
Zachieju,
greit
lipk
žemyn,
nes
šiandien
turiu
apsistoti
tavo
namuose
“

.
Šis
skubiai
nulipo
ir
su
džiaugsmu
priėmė
Jį.
Tai
matydami,
visi

murmėjo:

”
*Pas
nusidėjėlį
užėjo
į
svečius!*
“

*O
Zachiejus
atsistojęs
prabilo
į
Viešpatį:*

”
*Štai,
Viešpatie,
pusę
savo
turto
atiduodu
vargšams
ir,
jei
ką
nors
nuskriaudžiau,
gražinsiu
keturgubai*
“

.
*Jėzus
tarė:*

”
*Šiandien
į
šiuos
namus
atėjo
išgelbėjimas,
nes
ir
jis
yra
Abraomo
sūnus.*

*Juk
Žmogaus
Sūnus
atėjo
ieškoti
ir
gelbėti,
kas
buvo
pražuvę
“.*

Dar paskaitykime apie moterį, kuri buvo sugauta paleistuvaujant. Tai buvo labai sunki nuodėmė. Už ją reikėjo užmėtyti akmenimis. Luko 7,37-48: „*Ir štai moteris, kuri buvo žinoma mieste nusidėjėlė,*

*sužinojusi,
kad*

*Jis
fariziejaus
namuose,
atsinešė
alebastrinį
indą*

*kvapaus
tepalo
ir,
verkdamą
priėjusi
iš
užpakalio
prie*

*Jo
kojų,
ėmė
laistyti
jas
ašaromis,
šluostyti
savo
galvos
plaukais,
bučiavo
Jo
kojas*

ir
tepė
jas
tepalu.
Tai
matydamas,
fariziejus,
kuris
Jėzų
pasikvietė,
samprotavo:

”
Jeigu
šitas
būtų
pranašas,
Jis
žinotų,
kas
tokia
ši
moteris,
kuri
Jį
liečia,
nes
ji
-
nusidėjėlė!

“
O
Jėzus
tarė:

”
Simonai,
turiu
tau
ką
pasakyti
“

.
Tas
atsiliepė:

”
Sakyk,
Mokytojau!

“
”
Skolintojas
turėjo
du
skolininkus.
Vienas
buvo
skolingas
penkis
šimtus
denarų,
o
kitas
—
penkiasdešimt.
Jiems
neturint
iš
ko
atiduoti,
jis
dovanojo
abiem.
Kuris
labiau
jį
mylės?
“
Simonas
atsakė:
”
Manau,
jog
tas,
kuriam
daugiau
dovanota
“
.
Jėzus
tarė:
”
Teisingai
nusprendei
“
.

*Ir,
atsisukęs
į
moterį,
Jis
tarė
Simonui:*

*”
Matai
šitą
moterį?
Aš
atėjau
į
tavo
namus,
tu
nedavei
man
vandens
kojoms
nusimazgoti,
o
ji
laistė
jas
ašaromis
ir
šluostė
savo
plaukais.
Tu
manęs
nepabučiavai,
o
ji,
vos
man
atėjus,
nesiliauja
bučiavusi
mano
kojų.
Tu
aliejumi
man*

galvos
nepatepei,
o
ji
tepalu
patepė
man
kojas.
Todėl
sakau
tau:
jos
gausios
nuodėmės
jai
atleidžiamos,
nes
ji
labai
pamilo.
Kam
mažai
atleista,
tas
menkai
myli
“
.
Jis
tarė
jai:
”
Tavo
nuodėmės
atleistos
“
.

Pabandykime įsivaizduoti šią istoriją. Visi mieste pažinojo šią moterį, kad ji yra nusidėjėlė. Ir kur ji eina? Ateina į fariziejaus namus. Fariziejai buvo tie, kurie labiausiai tokius žmones smerkdavo ir nuteisdavo juos mirtimi. Jie laikė save teisiais. Ta moteris ieškojo Dievo pagalbos išgyti nuo baisių nuodėmių. Ji nesigėdijo ateiti į fariziejaus namus. Kaip ji galėjo pakliūti į tuos namus? Juk tikriausiai prie durų stovėjo daugiau žmonių. Kaip ji praėjo pro apsaugą? Ar šiandien jūs laisvai patektumėte pas Lietuvos prezidentę? Nuvažiuojate į Vilnių, nueinate į Prezidentūrą ir sakote: „Laba diena, štai ir aš!“ Ne taip lengva prieiti prie Prezidentės. Moteris galėjo palaukti, kol Jėzus

eis pro kokį nors kaimą ir ten susitikti. Galėjo į medį užlipti ir pasižiūrėti į Jėzų, kaip padarė Zachiejus.

Ar teko būti tokioje situacijoje, kai jaučiate kitų žmonių neigiamą nusistatymą, nejaukią aplinką? Man yra tekę. Buvo nejauku. Nužemina tave, šnibždasi už nugaros. Bet toji moteris nepaisė nieko. Ji siekė tiesos. Ji ir atėjo ten, kur žinojo rasianti tiesą. Žmogus, kuris ieško tiesos, nesidrovės ir ateis. Jam niekas nesukliudys. Moteris iš Jėzaus gavo nuodėmių atleidimą.

Zarasuose, kur aš tarnauju, tikintiesiems nuolat tenka išgirsti iš draugų tokius žodžius: „Tu esi išdavikas. Išdavei senus papročius. Išdavei tikėjimą. Tau Dievas neatleis.“ Ateina pas mane ir verkia, sako: „Nuolat girdžiu tokias patyčias. Man labai sunku.“ Bet Biblija moko, kad dėl Jėzaus Kristaus vardo mes būsime nemėgiami.

Dar vienas pavyzdys apie tuos žmones, kurie sekė Jėzų. Jono 6,67-69: „*Tada Jėzus paklausė dvylika:*

„
*Gal
ir
jūs
norite
pasitraukti?*“

*Simonas
Petras
atsakė:*

„
*Viešpatie,
pas
ką
mes
eisime?!
Tu
turi
amžinojo
gyvenimo
žodžius.
Mes
įtikėjome
ir
pažinome,*

*kad
Tu
esi
Kristus,
gyvojo
Dievo
Sūnus.*

“ Petro atsakymas yra nuostabus. Pamąstykite, ar galima atrasti kitą dievą, geresnį negu šis Dievas? Ar gyvenime galime atrasti labiau džiuginančių dalykų nei tuos, kuriuos duoda Dievas? Dievas yra vienas. Aš Jam visa širdimi ir atiduosiu.

Dievas, kuris buvo atėjęs gelbėti, kas pražuvę, bet daug žmonių to nesuprato. Nesupratimą esu patyręs ir aš. Kai įtikėjau, kada pradėjau pamokslauti ir važinėti į Zarasus, mano broliai sakė: „Kokiom nesąmonėm tu čia užsiimi? Dirbk normalų darbą, kaupk pinigus.“ Apie tai daugiausia ir kalba žmonės. Aš tarnauju dėl to, kad man tai yra geriausias dalykas. Jėzus ieško tarnautojų, kurie priimtų Dievo tiesą. Mato 11,28-30: *„Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti, ir*

*Aš
jūs
atgaivinsiu.
Imkite
ant
savęs
mano
jungą
ir
mokykitės
iš
manęs,
nes
Aš
romus
ir
nuolankios
širdies,
ir
jūs
rasite
savo
sieloms
atgaivą.
Nes
mano
jungas*

švelnus

ir

mano

našta

lengva

“.

Misionierius iš Zarasų Gintaras Jakubsevičius

2011-10-02, Marijampolė